

Dániel könyve – Hetvenharmadik ρηϋ

A történelmi párhuzamok feltárása: Jeroboám megtévesztése és az adventmozgalom hitpróbája

Jeff Pippenger

2024-02-06

Az északi és a déli királyság Isten haragja alatt kétezer-ötszázhusz éven át szétszórátott, a Léviták könyve huszonötödik és huszonhatodik fejezetében foglalt megtört szövetség beteljesedéseként. Az első és az utolsó haragvás lezárulása közötti negyvenhat év e két királyságnak egy királyságba, a szellemi modern Izráel egyetlen királyságába való egybegyűjtését jelképezte 1844-ben. E két nemzet egybegyűjtését az a két bot jelképezte, amelyeket Ezékiel egyesített, valamint az a két bot, amelyet a sareptai özvegy gyűjtött össze Illés történetében. 1844. október 22-én az északi és a déli királyság prófétai történelme lezárult, és ezzel megismételte e két királyság kezdetének történetét.

Jeroboám a hamis istentisztelet rendszerét vezette be az északi királyságban annak érdekében, hogy megakadályozza alattvalóit abban, hogy Júdába utazzanak, és Istent imádják a jeruzsálemi szentélyben.

Jeroboám pedig ezt mondta az ő szívében: Most visszatér az ország Dávid házához: ha ez a nép felmegy, hogy áldozatot mutasson be az Úr házában, Jeruzsálemben, akkor e nép szíve ismét az ő urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul; engem pedig megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért a király tanácsot tartott, és készített két aranyborjút, és azt mondta nekik: Sok nektek felmenni Jeruzsálembe; íme, a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Az egyiket Béthelbe állította, a másikat pedig Dánba helyezte. És ez a dolog bűnné lett; mert a nép eljárt az egyik elé imádkozni, egészen Dánig. És magaslatok házáat építette, és papokat rendelt a nép legalantasabbjai közül, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. Jeroboám pedig ünnepet rendelt a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, ahhoz az ünnephez hasonlóan, amely Júdában volt, és áldozott az oltáron. Így cselekedett Béthelben is, áldozva a borjaknak, amelyeket készített; és Béthelbe helyezte azoknak a magaslatoknak a papjait, amelyeket készített. És áldozott azon az oltáron, amelyet Béthelben készített, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, amelyet a maga szíve szerint eszelt ki; és ünnepet rendelt Izráel fiainak; és áldozott az oltáron, és tömjénezett. 1 Királyok 12:26–33.

Az ő istentiszteleti rendszere a katolicizmusra (pogányságra) volt jellemző, mert Áron lázadásához hasonlóan képet állított a fenevadnak és a fenevadról. A két borjúkép aranyból készült, Babilont jelképezve. A képeket Egyiptom isteneinek szentelték, akiket úgy azonosítottak, amint Áron is azonosította őket: „ezek azok az istenek, amelyek felhoztak téged Egyiptom földjéről.” Két oltárt épített két városban, amelyek együtt szemlélve az egyház (Béthel) és az állam (Dán) egyesülését jelképezik. Az oltárok a valódi oltár hamisítványai voltak, amely Krisztus, miként a katolicizmus is azt állítja magáról, hogy Krisztus földi képviselője. Romlott papságot támasztott, amelynek a katolicizmus papjai is. Istentisztelete számára olyan napot választott, amely kifejezetten

különbözött Isten bármelyik valódi ünnepnapjától, így jelképezve az igaz és a hamis istentiszteleti nap körüli vitát.

Hamis istentiszteleti rendszerének bevezetésekor Isten egy prófétát küldött Júdából, hogy megfeddje az ő hamis istentiszteleti rendszerét.

És íme, egy Isten embere jött Júdából az Úr szava által Béthelbe; Jeroboám pedig az oltár mellett állt, hogy tömjénezzon. És az Úr szava szerint az oltár ellen kiáltott, és ezt mondta: Oltár, oltár, ezt mondja az Úr: Íme, fiú születik Dávid házának, Jósiás néven; és rajtad fogja megáldozni a magaslatok papjait, akik rajtad tömjéneznek, és embercsontokat fognak rajtad elégetni. És még azon a napon jelt adott, mondván: Ez a jel, amelyről az Úr szólt: Íme, az oltár meghasad, és a rajta levő hamu kiömlik. 1Királyok 13:1–3.

A Júdából való próféta háromrétű prófeciát hirdetett, amely a jövőendő Jósiás király születését jelölte meg. Megjövendölte, hogy Jósiás megöli a hamis oltárnál szolgáló gonosz papokat, és hogy ugyanezen az oltáron emberek csontjait is megégeti. Jeroboámnak jelet is adott, megjelölve, hogy Jeroboám oltára megreped, és a hamu kiömlik belőle. Mindezek az Úr Igéje szerint beteljesedtek, de amikor Jeroboám meghallotta a próféta kijelentését, haragra gerjedt, és fel akart lépni a próféta ellen; ám Isten tartotta kezében az irányítást.

És lőn, amikor Jeroboám király meghallotta az Isten emberének beszédét, aki Béthelben az oltár ellen kiáltott, kinyújtotta kezét az oltárról, és ezt mondta: Fogjátok meg őt! De a keze, amelyet ellene kinyújtott, elszáradt, úgyhogy nem tudta azt visszahúzni magához. Az oltár is megrepedt, és a hamu kiömlött az oltárról, ama jel szerint, amelyet az Isten embere adott az Úr szava által. 1Királyok 13:4, 5.

A jel azonnal beteljesedett, és Jeroboám keze megbénult.

És felele a király, és monda az Isten emberének: Kérleld most az Úrnak, a te Istenednek orcáját, és imádkozz értem, hogy kezem ismét hozzám térjen. És az Isten embere könyörgve az Úrhoz, és a király keze ismét helyreállt, és olyan lett, mint azelőtt. És monda a király az Isten emberének: Jöjj haza velem, és üdítsd fel magadat, és jutalmat adok néked. De az Isten embere monda a királynak: Ha házadnak felét adnád is nékem, nem mennék be veled, és nem ennék kenyeret, sem nem innék vizet e helyen; mert így parancsolta nékem az Úr szava, mondván: Ne egyél kenyeret, vizet se igyál, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. És más úton ment el, és nem azon az úton tért vissza, amelyen Béthelbe jött. 1 Királyok 13:6–10.

Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti, és a szó szerinti ókori Izráel északi és déli királyságának kezdete annak a történelemnek a végén zárul le, ahol a két bot egy bottá egyesül, a szellemi, modern Izráel nemzetét jelképezve.

Abban a történelemben, amelyben a két bot egyesítettett, az idők végén, 1798-ban egy háromlépcsős próbatételi folyamat vette kezdetét. Mindkét botot (királyságot) összegyűjtötték a Szentléleknek az Éjféli Kiáltásban való kitöltése előtt. Az 1844 tavaszán bekövetkezett első csalódáskor a protestánsok megbuktak a próbatételi folyamatban, és a katolicizmus leányaivá lettek, ily módon megismételve a hamis istentiszteleti rendszer beiktatását, amint azt Jeroboám

előképezte.

A protestáns reformáció olyan mű volt, amelyet Isten vitt véghez azért, hogy a pusztában levő egyházat kivezesse a római egyház babonáiból, hagyományaiból és szokásaiból. Luther Márton idejétől fogva egyre több igazság tárult fel, amely Tírus paráznáját úgy azonosította, mint nem egyebet, mint a keresztyénség hamis megvallásával leplezett pogány istentiszteleti rendszert. Az Úr szándéka az volt, hogy fogságban levő népét kivezesse a sötétségből, miként azt akkor is megtette, amikor népe Egyiptomban volt rabszolga. Kiszabadította őket Egyiptom szolgaságából, hogy nekik adja törvényét. A protestánsoknak az a vonakodása, hogy kövessék az 1798-ban felnyitott ismeret egyre növekvő világosságát, megakadályozta őket abban, hogy 1844-ben felismerjék a törvényt és Krisztus igazi szentélyszolgálatát.

Az, hogy elutasították az ítélet órájának üzenetét, azt jelentette, hogy a római egyház leányaivá lettek, és ezután egy hamis istentiszteleti rendszert emeltek fel, amelyet az Írások a hamis prófétával azonosítanak (hitehagyott protestantizmus). A hűséges milleriták, akik hit által 1844. október 22-én bementek a szentélybe, megkapták a harmadik angyal világosságát, és megintést intéztek ahhoz a hamis istentiszteleti rendszerhez, amely protestánsnak vallja magát, miközben ragaszkodik a pogányság elsődleges hagyományához, nevezetesen a nap imádásához. A Júdából való próféta a millerita adventizmust jelképezte, amely felismerte és hirdette a harmadik angyal üzenetét, amely 1844. október 22-én érkezett el.

Amikor Jeroboám azzal a kéréssel állt elő, hogy a próféta menjen el a házába és üdítse fel magát, a próféta kifejezésre juttatta azokat a konkrét utasításokat, amelyeket az Úrtól kapott. Ugyanezt a parancsot kapta a millerita adventizmus is. A parancs az volt, hogy ne azon az úton térjenek vissza, amelyen jöttek, a millerita adventizmus pedig a protestáns felekezetekből jött ki. Az 1844 tavaszán bekövetkezett első csalódáskor különültek el a protestánsoktól, és Jeremiás példát szolgáltat azokra az azonos útmutatásokra, amelyeket a júdeai próféta kapott.

Megtaláltattak igéid, és én megettem azokat; és a te igéd lett nékem szívem öröme és vigassága; mert a te nevedről neveztetem, ó, Uram, Seregeknek Istene. Nem ültem a csúfalkodók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt, mert haraggal töltöttél be engem. Miért örökkévaló az én fájdalmam, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-e nékem, mint a csalárd patak, mint a vizek, amelyek eltűnnek? Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és előttem állasz; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám; ők térjenek meg hozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép előtt erős ércfallá teszek téged; és harcolnak ellened, de nem vesznek erőt rajtad, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak és megmentselek téged, ezt mondja az Úr. És megszabadítalak a gonoszok kezéből, és kiváltalak a rettenetesekek kezéből. Jeremiás 15:16–21.

A második jaj időprófeciájának beteljesedésekor, 1840. augusztus 11-én, a Jelenések könyve tizedik fejezetének hatalmas angyala szállt, kezében egy nyitott kis könyvecskével, és János azt a parancsot kapta, hogy menjen, vegye el a könyvet, és egye meg. Jeremiás azokat jelképezi, akik a történelemnek ezen a pontján megették a kis könyvecskét, és a szavak édesek voltak, mint a méz, mert azok szívének „öröme és vigassága” voltak. Ám Isten „keze” miatt Jeremiás „haraggal” „telt

meg”, „megsebesítettet”, és „szüntelen fájdalomban” volt. Isten „keze” miatt Jeremiás azt vetette fel, hogy Isten Jeremiás számára „olyan volt, mint a csalárd patak”, és mint a „kiapadó vizek”. Az Úr „kezét” rajta tartotta az 1843-as táblázat egyes ábráiban levő tévedés fölött.

Jeremiás a milleriták első csalódását jelképezi, amikor Habakuk látomása késett. Azok számára, akiket Jeremiás képvisel, úgy tűnt, hogy az üzenet, amelyet az „eső” jelképez, meghíúsult. Ám Habakuk kijelentette: „Mert e látomás csak meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el.” Jeremiás azt gondolta, hogy Isten hazudott, és hogy az üzenet (eső) meghíúsult, pedig az csak késett.

Ekkor Isten így intette Jeremiást: „ha megtérsz, ismét magam elé állítalak, és előttem fogsz állani; és ha kiválasztod a drágát a hitványból, olyanná leszel, mint az én szám; ők térjenek meg tehozzád, de te ne térj öhozzájuk.” A csalódás után Jeremiás Isten népét képviseli, akiknek vissza kell térniük az Úr szolgálatába, és le kell rázniuk a csüggedést, amely akkor keletkezett, amikor úgy tűnt, hogy az üzenet kudarcot vallott. Ha Jeremiás eleget tesz a megszabott feltételeknek, Isten megengedi neki, hogy az Ő szócsöve legyen.

A mi tanulmányunk szempontjából azonban ebben az időben még fontosabb az, amit Isten Jeremiásnak mondott a „csúfolódók gyülekezetéről”, akik „örvendeztek” az ő csalódása felett. Azt mondta Jeremiásnak, hogy a csúfolódók visszatérhetnek Jeremiáshoz, de neki soha nem szabad hozzájuk visszatérnie. Jeremiás azokat jelképezte, akik szembeszálltak a protestánsokkal, akik éppen akkor úgy döntöttek, hogy visszatérnek a katolicizmus kebelébe, és Babilon leányaivá, Baál és Astoret hamis prófétáivá lettek. Jeremiás azt a júdei prófétát jelképezte, aki ugyanazon a ponton a prófétai vonalban megfeddte Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerét az északi királyság kezdetén, ezáltal előképezve egy hamis istentiszteleti rendszer bevezetését, amely a katolicizmus képmása volt az északi királyság történelmének végén. A próféta azt mondta Jeroboámnak, amikor Jeroboám szövetségkötést ajánlott fel, hogy nem szabad ennie, innia, sem azon az úton visszatérnie, amelyen jött.

És monda a király az Isten emberének: Jöjj haza velem, és üdítsd fel magadat, és ajándékot adok néked. Az Isten embere pedig monda a királynak: Ha háznak felét adnád is nékem, nem mennék be veled, és nem ennék kenyeret, sem nem innék vizet e helyen; mert így parancsoltatott nékem az Úr szava által, mondván: Ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. 1 Királyok 13:7–9.

A júdei próféta kifejezése egybehangzik Baál és Astoret hamis prófétáinak munkájával Illés történetében. Természetesen a milleriták története egyúttal Illés története is, mert Miller Illés volt. Illés történetében Baál és Astoret prófétái a megtévesztés táncát járták, amely ostobaságként lepleződött le, amikor tűz szállt alá Istentől, és megemésztette Illés áldozatát; ez pedig a Szentlélek kiáradását jelképezte a Millerita történelem Éjféli Kiáltásában. E történelem konfrontációja a második Illés konfrontációját ábrázolta, aki Keresztelő János volt, a megtévesztés tánca idején, amelyet Heródiás lánya (Salome) mutatott be. Heródiást Jezabel előképezte, Jezabel pedig a katolikus egyház jelképe.

1844-ben a protestáns egyházak Salómévá, Heródiás (Jézabel) leányává lettek. A megtévesztés táncában Heródes megígérte országa felét, és ezt születésnapján tette, ezáltal az utolsó napokat előképezve, amikor a tíz király, akiket Akháb (az északi tíz királyság királya) jelképez, beleegyezik abba, hogy királyságát a pápaságnak (Jézabelnek) adja. Az „országod felének” odaadása egy szövetség jelképe, és a Júdeából való próféta világosan Jeroboám tudtára adta, hogy soha nem lép szövetségre a hitehagyott királlyal, és nem támogatja annak hamis istentiszteleti rendszerét.

Ezt mondta az Úr Jeremiásnak is, amikor azt mondta, hogy a „csúfolódók gyülekezete” (a hitehagyott protestantizmus) visszatérhet Jeremiáshoz, de Jeremiásnak soha nem szabad visszatérnie hozzájuk, sem azon az úton visszatérnie, amelyen jött. A júdeai próféta azonban éppen ezt tette, mert egy hamis és hazug próféta megtévesztette, mielőtt visszatért volna Júdeába — mielőtt befejezte volna a rábízott munkát.

És lakott egy öreg próféta Béthelben; és eljöttek az ő fiai, és elbeszélték neki mindazokat a dolgokat, amelyeket aznap az Isten embere cselekedett Béthelben; azokat a szavakat is elmondták atyjoknak, amelyeket a királynak szólt. És atyjuk ezt mondta nekik: Melyik úton ment el? Mert az ő fiai látták, melyik úton ment el az Isten embere, aki Júdából jött. És ezt mondta fiainak: Nyergeljétek fel nekem a szamarat. Erre felnýergelték neki a szamarat, és felült rá, és az Isten embere után ment, és megtalálta őt, amint egy tölgyfa alatt ült; és ezt mondta neki: Te vagy-e az Isten embere, aki Júdából jöttél? Ő pedig ezt mondta: Én vagyok. Akkor ezt mondta neki: Jöjj haza velem, és egyél kenyeret. Ő pedig ezt mondta: Nem térhetek vissza veled, és nem mehetek be hozzád; kenyeret sem eszem, vizet sem iszom veled e helyen. Mert így szólt hozzám az Úr igéje: Ne egyél ott kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen odamentél. Ő pedig ezt mondta neki: Én is próféta vagyok, mint te; és egy angyal szólt nekem az Úr igéje által, ezt mondván: Hozd őt vissza magaddal a házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. De hazudott neki. Így hát visszatért vele, és kenyeret evett az ő házában, és vizet ivott. És lőn, mikor az asztalnál ültek, hogy az Úr igéje lett a prófétához, aki őt visszahozta; És felkiáltott az Isten emberéhez, aki Júdából jött, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és nem tartottad meg a parancsolatot, amelyet az Úr, a te Istened parancsolt neked, hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon a helyen, amelyről azt mondta neked az Úr: Ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet: a te holttested nem jut atyáid sírjába.

És lőn, miután kenyeret evett és ivott, hogy fölnyergelte számára a szamarat, tudniillik ama próféta számára, akit visszahozott. És amikor elment, egy oroszlán találta őt az úton, és megölte; holtteste pedig az útra vettetett, és a szamár mellette állt, az oroszlán is a holttest mellett állt. És íme, arra menő emberek látták az útra vetett holttestet és az oroszlánt, amint a holttest mellett állt; és elmentek, és megmondták a városban, ahol az öreg próféta lakott. Amikor pedig a próféta, aki őt visszahozta az útról, ezt meghallotta, ezt mondta: Az Isten embere az, aki engedetlen volt az Úr szavával szemben; azért adta őt az Úr az oroszlánnak, amely szétépte és megölte őt, az Úr beszéde szerint, amelyet szólt neki. És szólt a fiainak, mondván: Nyergeljétek föl nekem a szamarat. És fölnyergelték. És elment, és megtalálta holttestét az útra vetve, a szamarat és az oroszlánt pedig a holttest mellett állva; az oroszlán nem ette meg a holttestet, és nem tépte szét a szamarat sem. Ekkor a próféta fölemelte az Isten emberének holttestét, a szamárra helyezte, és visszahozta; és az öreg próféta bement a városba,

hogy gyászolja és eltemesse őt. És a holttestét a maga sírjába helyezte; és siratták őt, ezt mondván: Jaj, testvérem! És lőn, miután eltemette őt, hogy így szólt fiaihoz: Ha majd meghalok, akkor abba a sírba temessetek engem, amelyben az Isten embere el van temetve; csontjaimat az ő csontjai mellé helyeztétek. Mert bizonyosan beteljesedik az a kijelentés, amelyet az Úr szava által kiáltott a bételi oltár ellen és Samária városainak minden magaslati háza ellen. 1 Királyok 13:11–32.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Amikor Isten hatalma tanúságot tesz arról, hogy mi az igazság, annak az igazságnak örökké igazságként kell megállnia. Nem szabad helyt adni olyan későbbi feltevéseknek, amelyek ellentétesek azzal a világossággal, amelyet Isten adott. Emberek fognak előállni a Szentírás olyan értelmezéseivel, amelyek számukra igazságot jelentenek, de amelyek nem igazság. Az erre az időre szóló igazságot Isten hitünk alapjául adta nekünk. Ő maga tanított meg bennünket arra, mi az igazság. Fel fog támadni egyik, majd másik is, új világossággal, amely ellentmond annak a világosságnak, amelyet Isten a Szentlelke bizonyoságtétele alatt adott. Még él néhány azok közül, akik átmentek az ezen igazság megalapozása során szerzett tapasztalaton. Isten kegyelmesen megkímélte életüket, hogy újra és újra, életük végéig ismételjék el azt a tapasztalatot, amelyen keresztülmentek, éppen úgy, ahogyan János apostol is tette élete legvégéig. És a zászlóvivőknek, akik meghaltak, írásaik újbóli kinyomtatása által kell szólniuk. Arra kaptam utasítást, hogy így kell hallatni hangjukat. Nekik kell bizonyságot tenniük arról, mi képezi az erre az időre szóló igazságot.”

„Nem szabad elfogadnunk azoknak a szavait, akik olyan üzenettel jönnek, amely ellentmond hitünk sajátos pontjainak. Összegyűjtenek egy tömegnyi igehelyet, és bizonyítékként felhalmozzák azokat állításaik köré. Ez újra meg újra megtörtént az elmúlt ötven év során. És noha a Szentírás Isten ígéje, és tisztelet illeti meg, annak olyan alkalmazása, amely egyetlen oszlopot is elmozdít abból az alapból, amelyet Isten eötvén éven át fenntartott, súlyos tévedés. Aki így alkalmazza, nem ismeri a Szentlélek csodálatos bizonyoságtételét, amely erőt és hatalmat adott azoknak a korábbi üzeneteknek, amelyek Isten népéhez érkeztek.

„G testvér bizonyítékai nem megbízhatók. Ha elfogadnák őket, lerombolnák Isten népének hitét azon igazságban, amely azzá tett bennünket, akik vagyunk.”

„Határozottnak kell lennünk ebben a kérdésben; mert azok az állítások, amelyeket az Írás alapján igyekszik bizonyítani, nem helytállóak. Nem bizonyítják, hogy Isten népének múltbeli tapasztalata tévedés lett volna. Nálunk volt az igazság; Isten angyalai vezettek bennünket. A Szentlélek vezetése alatt adatott a szentély kérdésének bemutatása. Mindenre nézve ékesszólás a hallgatás hitünk ama sajátosságait illetően, amelyekben semmi része nem volt. Isten soha nem mond ellent önmagának. Az Írás bizonyítékait helytelenül alkalmazzák, ha arra kényszerítik őket, hogy olyasmiről tegyenek bizonyságot, ami nem igaz. Egyik a másik után fog fellépni, és állítólagos nagy világosságot hoz be, és kijelentéseket tesz. Mi azonban ragaszkodunk a régi határkövekhez. [1 János 1:1–10 idézve.]”

Arra kaptam utasítást, hogy mondjam el: ezeket a szavakat most erre az időre illőként használhatjuk, mert eljött az ideje annak, hogy a bűnt a maga igaz nevén nevezzük.

Munkánkban akadályoznak bennünket olyan emberek, akik nincsenek megtérve, és a maguk dicsőségét keresik. Azt kívánják, hogy új elméletek kezdeményezőinek tartsák őket, amelyeket úgy terjesztenek elő, mintha igazság volnának. Ám ha ezeket az elméleteket elfogadják, akkor azok annak az igazságnak a megtagadásához vezetnek, amelyet Isten az elmúlt ötven esztendőben adott népének, és amelyet a Szentlélek bizonyoságtételével erősített meg.” Selected Messages, 1. könyv, 161.